

Mystik på hög nivå

Vi, Eva och Elinor var på *Fasching* i Stockholm och vi visste inte vad vi skulle förvänta oss. Det visade sig att det blev mycket lyckat. Vi kände oss väldigt välkomnade. All personal var jättetrevlig. När vi kom fram till scenen tänkte Eva att det var skönt med elgitarrer istället för blåsinstrument, och att det här kan bli mycket bra. Elinor som stod nära scenen tänkte, wow! Vilken mystik. Och vi blev inte besvikna – tvärtom. **Weils** som var första bandet inledde suggestivt med trummor och gurar.

Det tog en tag innan gruppen kom igång men efter ett intressant och melodiöst inslag av en visslare trappades det upp och i en intensiv slutfas av Weils uppträdande tog ena gitarristen plats som frontfigur och vi upplevde att han kände musiken i sig, i hela kroppen. Elinor fick en *The Jimi Hendrix Experience*-känsla när elgitarrpedalen klickade igång och fick en feeling från 60-talsklubbar som *Phillips*. Viken upplevelse!

Musiken var i full gång och man rycktes med.

Bandmedlemmarna i **Weils** och **Hög sjö** är (alla var inte med på scen):

Kompositör: Isak Sundström som även spelar synt och el

Gitarr: sång och flygel Jonas Teglund

Elbas: Rebecka Rolfart

Trummor: Nils Törnqvist

Sax och tvärflöjt: Nils Berg

Harpa: Stina Hallberg Agback

Trummor: Dennis Egbert

Ped och steel: Ola Gustavsson

Sax och tvärflöjt: Per Texas Johannsson

De som var med i båda banden var Jonas Teglund, Isak Sundström och suveräna Rebecca Rolfart. På trummor Dennis Egbert.

Båda banden hade mystiken i sina framföranden, vilket nådde sin klimax under andra uppträdandet av Hög sjö. Med ständiga inslag av flöjtinstrument fick vi känslan av att de varit inspirerade av **Canned Heat**-låtar som *Going up the country* där flöjt också är markant. Det använde sig **Håkan Hellström** också av i sin *En midsommardröm*.

Weils och Hög sjö på Fasching. Foto: Ellie

Låtarna blev längre och långsammare och just som Eva höll på att gå in i ett mer vilsamt tillstånd visade bandet sina vokalist-förmågor och sjöng "open your eyes" om och om igen. De verkade ha tilltänkt effekt på publiken.

Bandet spelade samspelt. Det märktes särskilt på den kvinnliga basisten att hon har sådan känsla för musiken – vi blev mycket imponerade. Hon njöt verkligen av musiken när hon spelade.

Vill man uppleva vibbar från 60-70-talet så har man den ultimata känslan som man kan drömma sig bort i.

Text: Elinor Ernqvist Östlihn och Eva Edqvist

Foto: Ellie